

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DELEGATURA w ŁODZI

ul. Piotrkowska 120
90-006 Łódź
tel. (42) 636 36 89, fax (42) 636 07 12
e-mail: lodz@uokik.gov.pl

RŁO-430-2(12)/11/RB

Łódź, dnia 08 grudnia 2011 r.

DECYZJA Nr RŁO 44/2011

- I.** Na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

nakłada się na Rafała Michalaka prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Techniczne wyposażenie wewnątrz „SPÓŁ-DOM” w Żyrardowie, **karę pieniężną** w wysokości 2.970 zł (słownie: dwa tysiące, dziewięćset siedemdziesiąt złotych), co stanowi równowartość 750 euro (słownie: siedemset pięćdziesiąt), za nie udzielenie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 50 cytowanej na wstępie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w postępowaniu wyjaśniającym w sprawie o sygn. akt RŁO-405-20/10/RB.

- II.** Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) oraz art. 264 § 1 i art. 265 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r., Nr 98, poz. 1071, ze zm.) w związku z art. 83 cytowanej na wstępie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

obciąża się Rafała Michalaka prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Techniczne wyposażenie wewnątrz „SPÓŁ-DOM” w Żyrardowie, **kosztami opisanego na wstępie postępowania** w sprawie nałożenia kary pieniężnej za nie udzielenie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 50 cytowanej na wstępie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w postępowaniu wyjaśniającym w sprawie o sygn. akt RŁO-405-20/10/RB, w kwocie **22,60 zł** (słownie:

dwadzieścia dwa złote 60/100) oraz zobowiązuje się **Rafała Michalaka** prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Techniczne wyposażenie wnętrz „SPÓŁ-DOM” w Żyrardowie **do ich zwrotu** Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

W dniu 29 lipca 2010 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – zwany dalej: „Prezesem Urzędu” – wszczął postępowanie wyjaśniające w celu wstępnego ustalenia czy na rynku technicznego wyposażenia wnętrz, nastąpiło naruszenie przepisów ustawy uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów (RŁO-405-20/10/RB).

Analiza materiału dowodowego zebranego w toku postępowania wyjaśniającego wykazała konieczność jego uzupełnienia. W związku z powyższym Prezes Urzędu, w dniu 17 stycznia 2011 r., działając na podstawie art. 50 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) – zwanej dalej: „ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów” – wystosował do Rafała Michalaka prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Techniczne wyposażenie wnętrz „SPÓŁ-DOM” w Żyrardowie – zwanego dalej: „Rafałem Michalakiem” – na wskazany przez niego adres korespondencyjny, wezwanie (dowód: karta Nr 6) do przekazania następujących dokumentów i informacji, tj.:

- kopii pięciu pierwszych umów zlecenia (wraz z wszelkimi załącznikami) zawartych przez Przedsiębiorcę z konsumentami w ostatnim półroczu ubiegłego roku oraz pięciu umów zlecenia (wraz z wszelkimi załącznikami) zawartych z konsumentami w pierwszym półroczu ubiegłego roku,
- sposobu oferowania usług oraz towarów konsumentom,
- sposobu zawierania z konsumentami wskazanych powyżej umów.

Informacje powyższe były niezbędne do ustalenia czy Rafał Michalak oferuje swoje produkty i usługi poza lokalem przedsiębiorstwa, a co za tym idzie do wykazania prawidłowego stanu faktycznego.

W toku wskazanego powyżej postępowania wyjaśniającego Rafał Michalak złożył oświadczenie o następującej treści „*Proszę o przesyłanie korespondencji na adres: Michalak Rafał (tajemnica Przedsiębiorcy).*” (dowód: karta Nr 5).

Wezwanie Prezesa Urzędu z dnia 17 stycznia 2011 r. zostało doręczone i za pokwitowaniem odebrane przez dorosłego domownika – panią Agatę Michalak, żonę Rafała Michalaka – w dniu 24 stycznia 2011 r. (dowód: zwrotne potwierdzenie odbioru – karta Nr 7). Rafał Michalak nie udzielił jednak odpowiedzi na przedmiotowe wezwanie. W związku z powyższym Prezes Urzędu wystosował do Rafała Michalaka monit zawierający ponowne wezwanie do udzielenia odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu z dnia 17 stycznia 2011 r., którego kopia została załączona do monitu (dowód: karta Nr 8). Monit został doręczony i za pokwitowaniem odebrany przez dorosłego domownika – panią Agatę Michalak, żonę Rafała Michalaka – w dniu 28 marca 2011 r. (dowód: zwrotne potwierdzenie odbioru – karta Nr 9). Rafał Michalak ponownie nie udzielił odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu.

W związku z brakiem odpowiedzi, Prezes Urzędu w dniu 2 maja 2011 r. skierował do Rafała Michalaka monit ostateczny (dowód: karta Nr 10), zawierający ponowne wezwanie do udzielenia odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu z dnia 17 stycznia 2011 r., którego kopia została załączona do monitu ostatecznego. Pomimo odebrania osobiście przez Rafała Michalaka monitu ostatecznego w dniu 9 maja 2011 r. (dowód: zwrotne potwierdzenie odbioru – karta Nr 11), do Prezesa Urzędu nie wpłynęła odpowiedź na wezwanie do przekazania dokumentów i informacji.

W każdym z pism Prezesa Urzędu skierowanych do Przedsiębiorcy zamieszczone zostało pouczenie, iż nieudzielenie informacji lub udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd, może spowodować nałożenie przez Prezesa Urzędu kary pieniężnej określonej w art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z powołanym przepisem, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50 000 000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu w dniu 12 lipca 2011 r. wszczął z urzędu Postanowieniem Nr 1/430-2/11 (dowód: karta Nr 1) postępowanie w sprawie nałożenia na Rafała Michalaka kary pieniężnej za nieudzielenie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w postępowaniu wyjaśniającym w sprawie o sygn. akt RŁO-405-20/10/RB, o czym zawiadomił Rafała Michalaka (dowód: karta Nr 2). Rafał Michalak odebrał zawiadomienie osobiście w dniu 19 lipca 2011 r. (dowód: zwrotne poświadczenie odbioru – karta Nr 13).

Do dnia dzisiejszego Rafał Michalak nie udzielił odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu z dnia 17 stycznia 2011 r. jak również nie skorzystał z możliwości ustosunkowania się do zarzutu przedstawionego mu w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Rafał Michalak jest przedsiębiorcą wpisanym do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Żyrardowa, pod numerem 9586. Rafał Michalak wykonuje działalność gospodarczą pod nazwą Techniczne wyposażenie wewnątrz „SPÓŁDOM” (dowód: karty Nr 4 i 21).

W 2010 r. Rafał Michalak osiągnął przychód z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w wysokości (*tajemnica Przedsiębiorcy*) zł. (dowód: karta Nr 20).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ustawa określa warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Organem właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów jest Prezes Urzędu. Przepis art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przewiduje środek, przy pomocy którego Prezes Urzędu może realizować swe ustawowe zadania. Przepis ten przyznaje Prezesowi Urzędu uprawnienie do żądania od przedsiębiorców wszelkich koniecznych informacji i dokumentów. Z powyższego uprawnienia Prezes Urzędu może korzystać zarówno w toku postępowania antymonopolowego, postępowania w sprawach praktyk naruszających

zbiorowe interesy konsumentów, jak i postępowania wyjaśniającego. Uprawnieniu Prezesa Urzędu odpowiada obowiązek przedsiębiorcy udzielenia Prezesowi Urzędu na jego żądanie wszelkich koniecznych informacji i dokumentów. Zakres wymaganych informacji określa Prezes Urzędu, jednakże ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów przewiduje obligatoryjne wymogi takiego żądania kierowanego do przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 50 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, żądanie powinno zawierać:

- 1) wskazanie zakresu informacji;
- 2) wskazanie celu żądania;
- 3) wskazanie terminu udzielenia informacji;
- 4) pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.

Jednocześnie podkreślenia wymaga fakt, iż powyższy obowiązek wynikający z art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów dotyczy wyłącznie przedsiębiorców. Tylko podmiot będący przedsiębiorcą może zostać wezwany przez Prezesa Urzędu do przekazania określonych dokumentów i informacji.

Stosownie do art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy, rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 ze zm. – zwanej dalej „ustawą o swobodzie działalności gospodarczej”) jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej. Ponadto, zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą w dniu złożenia wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym. Wpisowi do ewidencji podlegają przedsiębiorcy będący osobami fizycznymi. Przepis art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej definiuje działalność gospodarczą jako zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły.

Mając na uwadze powyższe oraz ustalenia stanu faktycznego, Prezes Urzędu uznał, że wezwanie do przekazania określonych informacji i dokumentów – adresowane do Rafała Michalaka – zostało skierowane do podmiotu będącego przedsiębiorcą.

Prezes Urzędu w toku postępowania wyjaśniającego o sygn. RŁO-405-20/11/RB wezwał trzykrotnie – poprzez wezwanie, monit i monit ostateczny – Rafała Michalaka do przekazania dokumentów i informacji koniecznych w postępowaniu wyjaśniającym. Żądanie Prezesa Urzędu przekazania określonych informacji spełniało wymogi przepisu art. 50 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tj. zawierało zakres informacji, cel żądania, termin udzielenia informacji oraz pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.

Wezwanie, monit oraz monit ostateczny Prezesa Urzędu zostały skierowane do Rafała Michalaka na wskazany przez niego adres korespondencyjny, stosownie do przepisu art. 42 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, ze zm.) – zwanej dalej: „k.p.a.” – zgodnie z którym, pisma

doręcza się osobom fizycznym w ich mieszkaniu lub miejscu pracy. Według poglądu wyrażonego w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego adresatem, o którym stanowi, wskazany wyżej art. 42 k.p.a., jest nie tylko osoba faktycznie zamieszkująca pod adresem doręczenia, ale również osoba, która taki adres wskazała, jako adres dla doręczeń. Skoro tak, to domownikiem w rozumieniu art. 43 k.p.a. jest faktycznie zamieszkująca pod tym adresem pełnoletnia osoba. Inne rozumienie tego przepisu praktycznie wykluczałoby możliwość doręczenia pism pod adresem wskazanym jako adres dla doręczeń. Taki sposób doręczenia przesyłek przez wskazanie adresu dla doręczeń wybiera strona w sytuacji, gdy z uwagi na sposób prowadzenia działalności, tryb życia lub inne okoliczności wskazuje adres dla doręczeń, co umożliwia jej odbiór korespondencji przy pomocy osób trzecich (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 listopada 2010 r., I OSK 910/10).

Mając na uwadze normę zamieszczoną w art. 43 k.p.a. stanowiącą, iż przypadku nieobecności adresata pismo doręcza się, za pokwitowaniem, dorosłemu domownikowi, sąsiadowi lub dozorczy domu, jeżeli osoby te podjęły się oddania pisma adresatowi, uznać należało, że wszystkie wspomniane powyżej pisma Prezesa Urzędu zostały doręczone prawidłowo. Doręczenie wywołuje skutek prawny, jeżeli jest dokonane za pokwitowaniem do rąk dorosłego domownika. Według postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 grudnia 1993 r., SA/Po 1931/93, ONSA 1995, nr 2, poz. 53, "pojęcie "dorosły" w rozumieniu art. 43 k.p.a. jest tożsame z pojęciem "pełnoletni" użytym w art. 10 § 1 kodeksu cywilnego". W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 1996 r., III RN 27/96, OSNAPiUS 1997, nr 11, poz. 187, trafnie przyjęto, że: "Status "domowników" adresata pisma (art. 43 k.p.a.) mają zamieszkujący z nim w jednym mieszkaniu lub domu jego dorośli krewni i powinowaci, niezależnie od tego, czy równocześnie prowadzą z nim wspólne gospodarstwo domowe. Natomiast osoby obce adresatowi nie są jego domownikami, nawet gdy mieszkają w tym samym mieszkaniu (np. jako lokatorzy lub sublokatorzy), chyba że zostały przez adresata włączone do wspólnoty domowej i prowadzą z nim (jego rodziną) wspólne gospodarstwo. W przeciwnym razie osoby takie należy traktować jako sąsiadów adresata i o fakcie doręczenia im przeznaczonej dla niego przesyłki poinformować zainteresowanego przez umieszczenie odpowiedniego zawiadomienia na drzwiach jego mieszkania, względnie izby w jego mieszkaniu". Podjęcie się przez domownika doręczenia adresatowi przesyłki nie musi być potwierdzone na piśmie (postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 listopada 2007 r., II GSK 192/07, Lex nr 494066). Okoliczność, że osoba, której wręczono pismo za pokwitowaniem, nie oddała pisma adresatowi, nie ma wpływu na skuteczność doręczenia. W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 lutego 1997 r., I SA/Łd 163/96, Lex nr 29034, trafnie przyjęto, że: "Okoliczność, iż dorosły domownik nie doręczył w stosownym czasie przyjętego pisma do rąk adresata, nie ma wpływu na bieg terminu do wniesienia odwołania". Określony w art. 43 k.p.a. sposób tzw. zastępczego doręczenia pisma opiera się na domniemaniu, że osoba wskazana na potwierdzeniu odbioru pisma jako domownik adresata i która pokwitowała odbiór pisma, przyjęła je w celu oddania go adresatowi oraz że pismo to zostało mu doręczone (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 marca 2007 r., II GSK 315/06, Lex nr 321253). Datą doręczenia pisma adresatowi jest dzień odebrania pisma przez dorosłego domownika, sąsiada lub dozorcę domu. Datą doręczenia nie jest natomiast dzień faktycznego odebrania przez adresata pisma przekazanego przez te osoby. (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 22 marca 2000 r., I SA/Lu 1731/98, Lex nr 40679).

W przedmiotowej sprawie dwa pierwsze wezwania Prezesa Urzędu odebrała żona Rafała Michalaka (jak wynika ze zwrotnego potwierdzenia odbioru). Odnosząc się do wskazanych powyżej unormowań, uznać należało, iż jest ona dorosłym domownikiem

w rozumieniu art. 43 k.p.a.. Ponadto monit ostateczny został odebrany osobiście przez Rafała Michalaka, co wynika z własnoręcznego podpisu złożonego na zwrotnym potwierdzeniu odbioru.

Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu stwierdził, iż doręczenie Rafałowi Michalakowi wezwania, monitu i monitu ostatecznego na wskazany adres korespondencyjny – było prawnie skuteczne. Pomimo trzykrotnego wezwania do przekazania dokumentów i informacji, Rafał Michalak nie udzielił odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu.

Żądanie udzielenia informacji skierowane przez Prezesa Urzędu w trybie art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest wiążące dla przedsiębiorcy. Nie udzielenie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu, jak również udzielenie nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji, zagrożone zostało karą pieniężną. Stosownie do art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50 000 000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 12 ust. 3, art. 19 ust. 3 lub art. 50 bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

Zgodnie z art. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, wartość euro, o której mowa w przepisach ustawy, podlega przeliczeniu na złote według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok zgłoszenia zamiaru koncentracji lub nałożenia kary. Średni kurs euro w dniu 31 grudnia 2010 r. wyniósł 3,9603 zł¹.

Ustawa nie zawiera zamkniętego katalogu przesłanek, od których uzależniona jest wysokość kar nakładanych na przedsiębiorców. W art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przykładowo jedynie wskazano, iż przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, Prezes Urzędu winien wziąć pod uwagę okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

Ustalając wysokość kary, Prezes Urzędu wziął pod uwagę stopień zawinienia przedsiębiorcy. Rafał Michalak, pomimo trzykrotnego wezwania, nie udzielił, przed wszczęciem postępowania (jak i po jego wszczęciu) w sprawie nałożenia kary, żądanych przez Prezesa Urzędu dokumentów i informacji. Dokonując analizy powyższej sytuacji, Prezes Urzędu zważył na stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 7 kwietnia 2004 r. (sygn. III SK 31/2004), zgodnie z którym, kara pieniężna przewidziana w art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów [obecnie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów] ma na celu zniechęcenie przedsiębiorców do nieprzestrzegania obowiązku udzielenia informacji na żądanie Prezesa Urzędu. Cel ten wymaga przyjęcia możliwości nałożenia na przedsiębiorcę kary nie tylko wówczas, gdy do chwili wydania przez Prezesa Urzędu i doręczenia przedsiębiorcy decyzji o nałożeniu kary nie została udzielona jakakolwiek informacja, ale także wówczas, gdy żądana informacja została udzielona ze znacznym opóźnieniem, już po wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej. Odmienne założenie osłabiłoby znacznie prewencyjną, represyjną i dyscyplinującą funkcję tej kary.

Na wysokość kary w przedmiotowej sprawie miał wpływ fakt, iż brak udzielenia odpowiedzi na wskazane powyżej wezwanie uniemożliwiło Prezesowi Urzędu wykonanie

¹ <http://www.nbp.pl/kursy/archiwum/2010.xls>

zadań wynikających z ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Rafał Michalak, pozostając w zwłoce z udzieleniem informacji, żądanych przez Prezesa Urzędu w trakcie postępowania wyjaśniającego prowadzonego pod sygnaturą akt RŁO-400-20/10/RB, wręcz uniemożliwia przeprowadzenie tego postępowania. Jednocześnie, dokonując ostatecznego ustalenia wymiaru kary pieniężnej nałożonej na Rafała Michalaka, Prezes Urzędu wziął pod uwagę fakt, iż było to pierwsze naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez Rafała Michalaka, oraz wysokość przychodu z prowadzonej działalności gospodarczej. Powyższe okoliczności skłaniają do nałożenia kary o charakterze dyscyplinującym.

Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu nałożył na Rafała Michalaka karę w wysokości 2.970 zł, co stanowi równowartość 750 euro. W ocenie Prezesa Urzędu, wymierzona kara pieniężna będzie wystarczającą sankcją finansową za niewykonanie obowiązku wynikającego z art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a jednocześnie wysokość kary jest adekwatna do stopnia zawinienia i jest na tyle dolegliwa, że skutecznie zapobiegnie podobnym naruszeniom ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez tego przedsiębiorcę w przyszłości.

Wobec powyższego, Prezes Urzędu orzekł jak w pkt I sentencji niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 tej ustawy, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu i w jego wyniku organ antymonopolowy stwierdził naruszenie przepisów tejże ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 263 § 1 k.p.a., w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów do kosztów postępowania zalicza się koszty podróży i inne należności świadków i biegłych oraz stron w przypadkach przewidzianych w art. 56 k.p.a., a także koszty spowodowane oględzinami na miejscu, jak również koszty doręczenia stronom pism urzędowych. Kosztami niniejszego postępowania były koszty doręczenia pism urzędowych. W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowił obciążyć Przedsiębiorcę kosztami niniejszego postępowania w wysokości 22,60 zł (słownie: dwadzieścia dwa złotych 60/100).

Wobec powyższego, Prezes Urzędu postanowił jak w pkt II sentencji niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji Prezesa Urzędu do Narodowego Banku Polskiego, Oddział Okręgowy w Warszawie, na rachunek Nr 51101010100078782231000000.

Zgodnie z art. 264 § 1 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów koszty niniejszego postępowania Przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000 w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu

Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

Jednak w przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt II sentencji niniejszej decyzji, stosownie do treści art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz art. 264 § 2 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479³² § 1 i 2 k.p.c., przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

*Z upoważnienia
Prezesa
Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury*

Barbara Romańczak-Graca

Otrzymuje:

Rafał Michalak SPÓŁ-DOM Techniczne Wyposażenie Wnętrz
(tajemnica Przedsiębiorcy)